

Fiscaal Juridische Actualiteiten

Informatiebulletin over de eigen woning en inkomensvoorzieningen

Nummer 271 – januari 2026

Inhoud

Fiscaal Juridische Signalen

- Aanvulling fiscale en sociale cijfers 2026 1
- Modernisering forfaitaire waarderingsregels schenk- en erfbelasting 2

Vraag van de maand

- Wettelijke beslistermijn bij lijfrenten 2

Standpunten kennisgroepen Belastingdienst

- Inkortingsregeling bestaande eigenwoningschulden 3

Jurisprudentie

- Geen uitzendregeling voor woning bij niet-tijdelijk verblijf in buitenland 5
 - Premie AOV niet aftrekbaar bij ontbreken gerechtigdheid tot uitkeringen 6
 - Overzicht recente jurisprudentie 7
-

Fiscaal Juridische Signalen

Aanvulling fiscale en sociale cijfers 2026

Op 17 december 2025 heeft het ministerie van Financiën een [overzicht](#) van de belangrijkste fiscale wijzigingen per 1 januari 2026 gepubliceerd. Eerder [publiceerde](#) het ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid al de sociale cijfers voor 2026. Wij hebben een overzicht gemaakt met de fiscale en sociale cijfers zoals die vanaf 1 januari 2026 van toepassing zijn. Dit overzicht hebben wij als bijlage bij nieuwsbrief 270 (december 2025) meegestuurd.

Ten tijde van het opstellen van het overzicht Fiscale en sociale cijfers 2026 waren de afkoopgrens voor lijfrente in verband met langdurige arbeidsongeschiktheid en de kamerverhuurvrijstelling nog niet bekend. Beide bedragen zijn inmiddels gepubliceerd:

- Grensbedrag afkoop lijfrente in verband met langdurige arbeidsongeschiktheid € 50.664
- Kamerverhuurvrijstelling € 6.324

Modernisering forfaitaire waarderingsregels schenk- en erfbelasting

Staatssecretaris Heijnen stuurt een Kamerbrief over de modernisering van forfaits gebaseerd op rente en levensverwachting voor de schenk- en erfbelasting.

[Kamerbrief modernisering forfaits erf- en schenkbelasting 12 januari 2026, 2025-0000543973](#)

Staatssecretaris Heijnen (Fiscaliteit, Belastingdienst en Douane) informeert de Tweede Kamer over het ambtelijk uitgewerkte moderniseringsvoorstel van de forfaits in de schenk- en erfbelasting. De huidige forfaits opgenomen in het [Uitvoeringsbesluit Successiewet 1956](#) dateren uit 1980 en sluiten niet meer aan bij de actuele marktrente en gestegen levensverwachting. In het uitgewerkte voorstel wordt de rekenrente jaarlijks geactualiseerd, met overgangsrecht voor bestaande gevallen. De staatssecretaris geeft aan dat het de bedoeling is om het voorstel in de loop van 2026 in internetconsultatie te brengen, met mogelijke inwerkingtreding per 1 januari 2028.

Vraag van de maand

Wettelijke beslistermijn bij lijfrenten

Vraag

Wanneer een lijfrenteovereenkomst eindigt, krijgt de gerechtigde tot het lijfrentekapitaal van de fiscale wetgever een bepaalde termijn om een keuze te maken wat hij wil doen met zijn lijfrentekapitaal. Nu zie ik nogal eens wat verschillende termijnen de revue passeren. Kunt u mij voor eens en voor altijd duidelijk maken, hoeveel tijd een gerechtigde gegund is na afloop van een lijfrenteovereenkomst?

Antwoord

Wanneer een gerechtigde tot een geëxpireerd lijfrentekapitaal niet tijdig uitvoering geeft aan de lijfrenteclausule, dan wordt dit fiscaalrechtelijk gezien als een afkoop. Dat betekent dat er negatieve uitgaven voor inkomensvoorzieningen in aanmerking worden genomen bij de belastingplichtige die de keuze had moeten maken. Daarbij wordt er ook (20%) revisierente in rekening gebracht.

Wat onder 'niet tijdig' wordt verstaan hangt af van het jaar waarin de expiratie plaatsvond. Sinds 1 januari 2026 zijn de spelregels rond de wettelijke beslistermijn opnieuw veranderd. Vanaf die datum geldt voor expiraties als 'uiterste datum' 31 december van het jaar na het vijfde jaar waarin de gerechtigde de AOW leeftijd heeft bereikt (= 31 december AOW+6).

Vanaf 1 januari dit jaar kunnen we dan ook de volgende periodes onderscheiden waarvoor telkens een andere uiterste beslistermijn geldt:

1. Expiraties tussen 1 januari 2010 en 1 januari 2026
2. Expiraties vanaf 1 januari 2026.

Ad 1. Per 1 januari 2010 is de voorheen geldende redelijke termijn bij het uitvoeren van lijfrentecontracten vervangen door een (langere) wettelijke beslistermijn ([art. 3.133 lid 3 Wet IB 2001](#) (tekst 2025)). Voor lijfrenten die de contractuele einddatum bereikten vanaf 1 juli 2009 gold vanaf dat moment dat belastingplichtigen tot en met 31 december volgend op het jaar na expiratie (31 december T+1) de tijd hadden om hun lijfrente om te zetten. Bij overlijden was dat 31 december van het tweede jaar volgend na het jaar van overlijden (31 december T+2).

Ad 2. Met ingang van 1 januari 2026 is de wettelijke beslistermijn opnieuw aangepast ([art. 3.133 lid 3 Wet IB 2001](#) (tekst 2026)). Vanaf dat moment geldt namelijk dat de wettelijke beslistermijn bij leven eindigt op 31 december van het jaar AOW+6. Bij overlijden geldt nog steeds 31 december van het tweede jaar volgend op overlijden (T+2). Bovendien geldt hierbij dat uiterlijk in het jaar AOW+6

respectievelijk T+2 de eerste lijfrentetermijn moet zijn uitgekeerd. Het moment waarop de Belastingdienst de heffing in rekening brengt in verband met de fictieve afkoop, wordt daarnaast gesteld op de eerste dag volgend op de dag van overschrijding, 1 januari van jaar AOW+7, respectievelijk T+3 dus. De achtergrond hiervan is dat het op die manier mogelijk is om het renseignement van de lijfrente-uitvoerders mee te nemen in de vooringevulde aangifte.

Schematisch kan het bovenstaande als volgt worden samengevat:

Periode	Uiterste termijn bij leven	Uiterste termijn bij overlijden	Moment belastingheffing
1. Expiraties tussen 1 januari 2010 en 1 januari 2026	Keuze moet zijn gemaakt uiterlijk op 31 december jaar T+1	Keuze moet zijn gemaakt uiterlijk op 31 december jaar T+2	31 december jaar T+1 respectievelijk T+2
2. Expiraties vanaf 1 januari 2026	Eerste termijn ontvangen uiterlijk op 31 december van het jaar AOW+6	Eerste termijn ontvangen uiterlijk op 31 december van het jaar T+2	1 januari van jaar AOW+7 respectievelijk T+3

Belang voor de praktijk

Met de per 1 januari 2026 aangepaste wettelijke beslistermijn voor lijfrenten wordt beter aangesloten bij de beslistermijn die met de invoering van de Wet toekomst pensioenen bestaat voor pensioen ([art. 19b lid 6 Wet LB](#)).

Ook na 1 januari 2026 blijft het mogelijk om termijnverlenging te vragen bij de belastinginspecteur wanneer sprake is van niet-verwijtbare omstandigheden. Denk aan situaties waarin de klant objectief niet kón handelen (bijvoorbeeld langdurige ziekte, wilsonbekwaamheid, vertraging door omstandigheden buiten de invloedssfeer van de belastingplichtige, of problemen bij de uitvoerder)

Voor de uitvoeringspraktijk is nog niet duidelijk hoe om te gaan met een lijfrente die in 2025 de einddatum bereikt. Geldt hiervoor nu de oude T+1-termijn of de nieuwe AOW+6 termijn? De Belastingdienst komt hopelijk snel met een standpunt.

Standpunten kennisgroepen Belastingdienst

In deze rubriek maken wij melding van een aantal standpunten dat de Belastingdienst recent heeft gepubliceerd. Onze focus ligt daarbij vooral op de onderwerpen eigen woning, bank- en verzekeringsproducten en pensioen.

In de afgelopen periode hebben de kennisgroepen van de Belastingdienst met betrekking tot vorengenoemde onderwerpen één standpunt gepubliceerd. Die bespreken wij hieronder.

Het Centraal Aanspreekpunt Pensioenen (CAP) van de Belastingdienst heeft in de afgelopen periode een aangepast [overzicht van u-rendementen en marktrenten](#) gepubliceerd (16 januari 2026).

Inkortingsregeling bestaande eigenwoningsschulden

De Kennisgroep Onroerende Zaken van de Belastingdienst legt in een standpunt de inkortingsregeling van art. 10bis.11 lid 1 Wet IB 2001 uit.

Belastingdienst 19 december 2025, KG:051:2025:9

De Kennisgroep Onroerende Zaken van de Belastingdienst heeft in een recent gepubliceerd standpunt uitgelegd hoe de inkortingsregeling van [art. 10bis.11 lid 1 Wet IB 2001](#) werkt. Het gaat hierbij om de invloed van een (deels) vrijgestelde uitkering uit een kapitaalverzekering eigen woning (KEW), spaarrekening eigen woning (SEW) of beleggingsrecht eigen woning (BEW) op de maximale bestaande eigenwoningsschuld. De werking van de regeling wordt uitgelegd aan de hand van een driestappenplan en twee voorbeelden. Wij hebben onderstaand het eerste voorbeeld in gewijzigde vorm overgenomen.

Voorbeeld

- X heeft een eigen woning met een bestaande eigenwoningschuld van € 200.000.
- X gebruikt in 2025 de afkoopwaarde van zijn KEW van € 60.000 voor schuldaflossing.
- X verkoopt vervolgens zijn woning voor € 250.000.
- Eind 2025 koopt X een nieuwe eigen woning voor € 450.000. Hij leent hiervoor € 340.000.

Stap 1 – Wat is de maximale eigenwoningschuld?

- X' eigenwoningreserve bedraagt € 250.000 -/- € 140.000 = € 110.000.
- X' maximale eigenwoningschuld bedraagt daarmee € 450.000 -/- € 110.000 = **€ 340.000**.

Stap 2 – Voor welk bedrag bestaat recht op overgangsrecht voor bestaande eigenwoningschulden?

- X had bij verkoop van zijn oude woning een bestaande eigenwoningschuld van € 140.000.
- Op grond van art. 10bis.1 lid 3 Wet IB 2001 herleeft verder voor het bedrag van de aflossing uit de KEW van € 60.000 het overgangsrecht voor bestaande eigenwoningschulden.
- Het recht op overgangsrecht bedraagt daardoor in beginsel **€ 200.000**.

Stap 3 – Leidt de inkortingsregeling tot een beperking van het recht op overgangsrecht voor bestaande eigenwoningschulden?

- X heeft recht op het overgangsrecht voor bestaande eigenwoningschulden voor de verwervingskosten van de nieuwe woning minus het bedrag van de benutte uitkeringsvrijstelling.
 - Dat is: € 450.000 -/- € 60.000 = **€ 390.000**.
- *Het bedrag van de bestaande eigenwoningschuld is het laagste van de drie vetgedrukte bedragen. Dat is in dit voorbeeld dus € 200.000.*

De inkortingsregeling van art. 10bis.11 lid 1 Wet IB 2001 werkt in dit voorbeeld niet, omdat de belastingplichtige groter (= duurder) gaat wonen. Gaat de belastingplichtige kleiner (= goedkoper) wonen, dan heeft de inkortingsregeling wél gevolgen voor het bedrag van de maximale bestaande eigenwoningschuld.

Belangrijk: de inkortingsregeling tornt niet aan het maximum bedrag van de eigenwoningschuld, wel mogelijk aan het maximum bedrag van de bestaande eigenwoningschuld, dus het bedrag dat onder het overgangsrecht van art. 10bis.1 Wet IB 2001 valt.

Belang voor de praktijk

Toen in 2001 de regeling van de KEW werd geïntroduceerd, werd bepaald dat de benutte uitkeringsvrijstelling KEW in mindering komt op de maximale eigenwoningschuld. Dus wie na gebruikmaking van de uitkeringsvrijstelling KEW een nieuwe woning koopt, mag niet meer in box 1 lenen dan het bedrag van de verwervingskosten van de nieuwe woning minus het bedrag van de vrijgestelde kapitaalsuitkering. Achtergrond: het was niet de bedoeling dat er na een belastingvrije uitkering uit een KEW een nieuwe woning weer maximaal gefinancierd kon worden in box 1. Houd hierbij in het achterhoofd dat de bijleenregeling indertijd nog niet bestond. Dus tot het bedrag waarvoor je een belastingvrije uitkering had genoten, werd je geacht dit geld – dat bij verkoop van de oude woning vrijkwam – weer te investeren in de nieuwe woning. Dat is helemaal geen vreemde gedachte.

In 2013 is deze imputatieregeling vervangen door een andere, en eerlijk gezegd nogal onbegrijpelijke, imputatieregeling. Dat wil zeggen, inhoudelijk is de regeling naar onze mening zo klaar als een klontje – zie het voorbeeld – maar wat de wetgever hier nu bij de introductie van deze gewijzigde imputatieregeling voor ogen heeft gestaan is veel minder duidelijk. Voor de advies- en uitvoeringspraktijk hoeven we daar het hoofd niet over te breken. Relevant is slechts de werking van de regeling, niet de innerlijke waarde of billijkheid van de regeling. Zou hier ooit over

geprocedeerd worden dan gaat een rechter daarover ook nooit een uitspraak doen (art. 11 Wet algemene bepalingen). Kortom, zo lang de wetgever de regeling niet aanpast hebben we het ermee te doen.

Maar dan toch de vraag: waarom bestaat de inkortingsregeling in deze vorm nu eigenlijk? De oorspronkelijke regeling was duidelijk: voorkom dat mensen die een belastingvrije uitkering uit een KEW/SEW/BEW hebben genoten bij verhuizing naar een nieuwe woning weer maximaal gaan financieren. De introductie van de bijleenregeling in 2004 heeft echter de oude inkortingsregeling nagenoeg geheel overbodig gemaakt. Echter, de huidige inkortingsregeling beperkt het bedrag van de (maximale) eigenwoningsschuld helemaal niet, maar alleen het bedrag waarvoor het overgangsrecht voor bestaande eigenwoningsschulden kan gelden. In het streven naar vereenvoudiging van de eigenwoningregeling zou afschaffing van deze inkortingsregeling een klein stapje in die richting zijn. We kunnen ook prima zonder, want de bijleenregeling vangt dit prima op. Wij zien het er echter nog niet van komen, al is het maar omdat het lijkt dat een groot deel van de Tweede Kamer de complexiteit van de eigenwoningregeling niet ziet of niet wil zien. Zie voor een sprekend voorbeeld de volgende aangenomen motie (Kamerstukken II 2025/26, 36800, nr. 10). Als wetgeving toch eens net zo kort zou kunnen zijn...

Jurisprudentie

Geen uitzendregeling voor woning bij niet-tijdelijk verblijf in buitenland

Rechtbank Zeeland-West-Brabant oordeelt dat een vrouw geen eigen woning onder de uitzendregeling in Nederland heeft omdat haar verblijf in Zweden niet tijdelijk is. Art. 3.111 lid 6 Wet IB 2001 vindt geen toepassing. De woning valt in box 3.

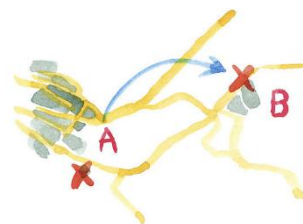
[Rechtbank Zeeland-West-Brabant 10 december 2025, ECLI:NL:RBZWB:2025:8780](#)

Een vrouw met de Amerikaanse nationaliteit woont van 12 november 2019 tot 30 juni 2022 in Nederland. Zij heeft vanaf 15 juni 2020 een eigen woning in Nederland. Twee jaar later, op 30 juni 2022, verhuist zij voor werk naar Zweden. Daar huurt zij een woning. Ze verhuurt de woning in Nederland in 2023 niet aan derden. Ook bezit de vrouw geen andere eigen woning. Voor Rechtbank Zeeland-West-Brabant is voor het belastingjaar 2023 in geschil of haar woning in Nederland kwalificeert als eigen woning onder de uitzendregeling ([art. 3.111 lid 6 Wet IB 2001](#)).

Volgens de rechtbank vindt de uitzendregeling geen toepassing. Daarvoor is namelijk vereist dat de woning in Nederland haar tijdelijk niet als hoofdverblijf dient. Er is volgens de rechtbank echter sprake van een blijvend verblijf in het buitenland, omdat zij (1) een arbeidscontract voor onbepaalde tijd en (2) een langdurig huurcontract heeft gesloten. De vrouw heeft niet aannemelijk gemaakt dat haar verblijf in Zweden tijdelijk is. De woning valt niet onder de uitzendregeling maar in box 3.

Belang voor de praktijk

Het oordeel van de rechtbank is gebaseerd op een nogal onbegrijpelijke zinsnede uit [art. 3.111 lid 6 Wet IB 2001](#), namelijk de passage dat de woning "tijdelijk als hoofdverblijf niet anders dan tijdelijk ter beschikking staat". Wat heeft de wetgever hier nu eigenlijk mee willen zeggen? Volgens de rechtbank heeft de wetgever hiermee beoogd de eigenwoningregeling van toepassing te laten zijn in situaties waarin een woning wordt aangehouden in verband met een tijdelijke uitzending naar het buitenland. Met het eerste woord 'tijdelijk' is beoogd de toepassing van de eigenwoningregeling op een in Nederland aangehouden woning uit te sluiten als het verblijf van de belastingplichtige in het buitenland een permanent karakter heeft (r.o. 5.1).

Wij zijn het met de rechtbank eens dat een permanent verblijf elders inderdaad in de weg staat aan de toepassing van de uitzendregeling. Maar toepassing van de uitzendregeling speelt niet uitsluitend in situaties waarbij de belastingplichtige tijdelijk in het buitenland verblijft. Ook bij een tijdelijk verblijf elders binnen de landsgrenzen kan de uitzendregeling toepassing vinden.

*Ook koppelt de rechtbank de toepassing van de uitzendregeling aan een **tijdelijke uitzending**. Uitzending is echter helemaal geen eis voor toepassing van de uitzendregeling. Uitzending wordt zelfs niet eens genoemd in dit zesde lid, laat staan dat dit een aan de toepassing van deze regeling gestelde eis is. De naam 'uitzendregeling' is dan ook wat verwarrend, maar dat is de naam die wij hier zelf in de praktijk aan hebben gegeven, omdat tijdelijke uitzending doorgaans is waar we het in de praktijk over hebben. Maar in de wet is deze term niet terug te vinden. Ook bij een tijdelijke retraite ('sabbatsverlof'), dus zonder uitzending, zou de regeling van [art. 3.111 lid 6 Wet IB 2001](#) moeten kunnen worden toegepast.*

Het voorgaande laat overigens onverlet dat wij ons kunnen vinden in het oordeel van de rechtbank (maar wat minder in de motivering). Het is aan de belastingplichtige om aan te tonen dat zij de woning tijdelijk niet als hoofdverblijf gebruikt. Daar is zij niet in geslaagd. Sterker nog, de gesloten huur- en arbeidsovereenkomst wijzen er veeleer op dat sprake is van een min of meer permanent verblijf in Zweden. Zie in dit kader ook het standpunt van de Kennisgroep Onroerende Zaken van de Belastingdienst van 11 juli 2023, [KG:051:2023:7](#).

Premie AOV niet aftrekbaar bij ontbreken gerechtigdheid tot uitkeringen

Hof Arnhem-Leeuwarden oordeelt dat AOV-premies niet aftrekbaar zijn omdat niet is voldaan aan de wettelijke eis dat mogelijke uitkeringen aan de verzekerde toekomen.

[Hof Arnhem-Leeuwarden 2 december 2025, ECLI:NL:GHARL:2025:7785](#)

In 2013 zet een man zijn eenmanszaak om in een BV en zet hij het verzekeringnemerschap van zijn arbeidsongeschiktheidsverzekering (AOV) op naam van de BV. Vanaf dat moment betaalt de BV alle premies. De BV boekt de betaalde premies in rekening-courant als vordering op de man. Na overleg met zijn adviseur besluit de man in 2017 om zelf weer het verzekeringnemerschap op zich te nemen en de premies vanuit privé te betalen. Ook lost hij de rekening-courantschuld die ziet op de door de BV betaalde premies af. Bij zijn aangifte inkomstenbelasting over 2016 trekt hij de premies van de AOV af. De inspecteur weigert de aftrek.

[Art. 3.124 lid 1 onderdeel c Wet IB 2001](#) bepaalt dat op een belastingplichtige drukkende premies voor aanspraken op periodieke uitkeringen en verstrekkingen ter zake van invaliditeit, ziekte of ongeval uitgaven voor inkomensvoorzieningen vormen. Daarbij is wel vereist dat de uitkeringen toekomen aan de belastingplichtige.

Het hof stelt vast dat de BV in 2016 verzekeringnemer is, dat de premieverschuldigheid op naam van de BV staat en dat de BV de premies ook daadwerkelijk heeft voldaan. In de procedure levert de man geen overtuigend bewijs dat niet de BV, maar hijzelf de begunstigde is in de verzekeringsovereenkomst. Daaruit volgt in de ogen van de rechter dat mag worden aangenomen dat mogelijke uitkeringen toekomen aan de BV. Dit betekent dat niet voldaan is aan de voorwaarde van [art. 3.124 lid 1 onderdeel c Wet IB 2001](#) dat de uitkeringen toekomen aan de belastingplichtige. Het gelijk is aan de Inspecteur.

Belang voor de praktijk

Premies voor aanspraken op periodieke uitkeringen bij invaliditeit, ziekte of ongeval zijn aftrekbaar als uitgaven voor inkomensvoorzieningen ([art. 3.124 lid 1 onderdeel c Wet IB 2001](#)). Dergelijke aanspraken hebben altijd betrekking op een privépersoon. Een ondernemer die de verzekerde persoon is op een AOV en de premie betaalt kan de betalingen niet ten laste van de winst uit onderneming brengen maar moet deze bij de aangifte inkomstenbelasting aftrekken als uitgaven voor inkomensvoorzieningen.

Bij ondernemingen die worden uitgeoefend in de vorm van een maatschap komt het voor dat een maatschap ten behoeve van de maten een AOV (mantelovereenkomst) sluit en de verschuldigde premie namens de maten voldoet. In dat geval rekent de maatschap de betaalde premies toe aan de maten op basis van het premiebedrag dat door de verzekeraar is berekend voor ieder van de maten. Eventuele uitkeringen worden fiscaal genoten door de arbeidsongeschikte maat die de uitkeringen ontvangt. In onderdeel 3.2.1 van het [besluit van 16 mei 2019, nr. 2019-115021](#), Stcrt. 2019, 30558, is opgenomen dat het vorenstaande ook geldt als de maatschap in de polis is opgenomen als de begunstigde van de uitkeringen. Omdat dit standpunt een toelichtend karakter geeft, is het overigens niet meer opgenomen in het (geactualiseerde) [besluit van 21 januari 2025, 2024-375909](#), Stcrt. 2025, 3741. Voor zover onderdelen relevant zijn, publiceert de Kennisgroep Verzekeringproducten en Assurantiebelasting deze als kennisgroepstandpunt.

Overzicht recente jurisprudentie

Onderstaand geven een recente interessante uitspraken die wij kort weergeven maar niet uitgebreid behandelen.

Villatax niet in strijd met art. 14 EVRM of art. 1 EP EVRM

[Rechtbank Den Haag 21 januari 2026, ECLI:NL:RBDHA:2026:569](#)

Een man bezit samen met zijn partner een eigen woning met een waarde van € 1.683.000 (in 2023). Het eigenwoningforfait bedraagt 0,35% van de waarde tot € 1.200.000 en 2,35% over het meerdere. Dit resulteert in een eigenwoningforfait van € 15.550. De man maakt bezwaar tegen het verhoogde forfait.

Rechtbank Den Haag stelt vast dat het verhoogde eigenwoningforfait van 2,35% een bewuste keuze van de wetgever is geweest voor het gedeelte van de woningwaarde boven de grens om het beleggingsaspect zwaarder te belasten. Aan deze keuze ligt een objectieve en redelijke rechtvaardiging ten grondslag die in ogen van de rechter past binnen de beoordelingsvrijheid van de wetgever. De regeling respecteert de redelijke afweging tussen individueel en algemeen belang en levert geen schending van [art. 14 EVRM](#) of [art. 1 EP EVRM](#) op. Het beroep faalt.

Nieuwsbrief Fiscaal Juridische Actualiteiten

De Nieuwsbrief Fiscaal Juridische Actualiteiten wordt verzorgd door Nationale-Nederlanden Bank en Nationale-Nederlanden Levensverzekering Maatschappij.

Redactie

Gerda Lagarde – Ferd Beukers – Ruben Stam

Wilt u opgenomen worden op de verzendlijst of wenst u de nieuwsbrief niet meer te ontvangen? Stuur dan een e-mail naar fja@nn.nl.

Voor eventuele onjuistheden aanvaarden wij geen aansprakelijkheid.

© 2026 Nieuwsbrief Fiscaal Juridische Actualiteiten - Nationale-Nederlanden